

EL XIPRER DE CÀRITAS

VAL·LÈS

Xavier Solanas

El dinar acostuma a comptar amb l'assistència d'uns 60 usuaris.

Xavier Solanas

El magatzem d'aliments, punt de concentració de l'ajuda.

- Atenció en les seves necessitats mèdiques.
- Recolzament en temes familiars.

Amb molts d'ells, el contacte pot ser més directe que amb d'altres -que només busquen poder menjar al matí i tenir un lloc per anar- i es fan xerrades especials... A partir de l'experiència viscuda al llarg dels set anys que porta com a Integrador social, l'Ignacio indica que s'ha trobat amb tota mena de dificultats, una situació que ell enquadra dins la coneguda com a Síndrome d'Ulisses, que pateixen amb símptomes de depressió, mal humor, tristesa, abandonament, desinterès per la comunicació i el contacte... alguns dels usuaris que formen part del grup del matí. Aquesta síndrome tindria el seu origen més proper en el xoc que viuen aquells que han esmerçat totes les seves esperances en un projecte personal (emigrar a un altre país per tal de viure millor i ajudar a la seva família...) i es troben amb tota mena de dificultats: sense papers, sense feina, sense diners... Com a conseqüència de tot això, pateixen un bloqueig mental que els impedeix comunicar-se, optant per una interiorització i distanciament que els allunya

“La majoria dels usuaris del migdia han patit problemes relacionats amb l'alcohol, pateixen problemes mentals...”

dels seus companys de taula... En aquestes ocasions el més recomanable, assenyala l'Ignacio, és “atendre'ls personalment i distingudament per tal que no es vegin sols i abandonats”.

En aquest cas (amb el grup del matí) el Xiprer posa en marxa mecanismes especials quan es requereix i hi ha una urgència molt gran, i així hi ha moments en què es paguen habitacions durant un temps determinat, es donen més queviures del magatzem...

EL DINAR DEL MIGDIA APLEGA DIÀRIAMENT UNA SEIXANTENA DE PERSONES

A la Casa d'Acollida el Xiprer del carrer Josep Umbert (que té un pati molt gran i una sala que fa de menjador on s'hi fan també les reunions socials i les pregàries religioses; la cuina, i una petita capella...) qualsevol espai val per atendre una persona i escoltar-la atentament. D'aquí que sovint els usuaris que van al matí a esmorzar continuïn durant una bona estona per la casa, demanant informació, recollint la correspondència que la majoria té domiciliada en aquesta adreça, o simplement xerrant amb els amics i voluntaris.

És així com, de mica en mica, van apareixent també pel jardí aquelles persones que acostumen a anar a diàriament a dinar, un àpat que acostuma a comptar amb una assistència d'unes 60 persones. Una oportunitat més que aprofitaran els integradors socials i els voluntaris per contactar amb aquelles persones que vénen per primera vegada o que necessiten d'una atenció especial. A la taula, tots els usuaris són atesos pels voluntaris, els quals serveixen els plats des d'una cuina on

l'activitat és realment intensíssima a aquella hora del dia, especialment a partir de les 2 del migdia. El menjador es conver-

teix així, segons paraules de l'Ignacio, “en el punt de trobada per a fer processos de vida”. Com en el cas dels usuaris que van a l'esmorzar del matí, en aquest cas la privacitat i el respecte per la persona seran claus a l'hora de contactar amb aquells que vénen per primera vegada.

Després d'11 anys, el perfil de l'usuari del menjador del migdia seria el d'un home/dona que té entre 40 i 60 anys d'edat sense possibilitats de treballar, que cobra una ajuda so-

cial (pensió PNC, PIRMI) d'uns 400 euros al mes, que no té família que l'ajudi d'una manera especial i que formarien part de l'ample grup de persones considerades excloses socials i que ho tenen molt difícil (tant en el cas dels que tenen casa com els que no), ja que la pensió més barata que es pot trobar a Granollers, Canovelles i d'altres pobles de la comarca (una habitació estreta amb un llit i bany exterior compartit), costa uns 308 euros al mes. Actualment, algunes d'aquestes persones utilitzen les pensions Alpi de Granollers, Diagonal de Canovelles...

En aquells casos en què és possible compartir un pis entre diferents persones (resulta difícilíssim trobar-ne per llogar...), el cost se situa en uns 250 euros al mes, una quantitat de la qual no sempre disposen aquells que no treballen. La majoria d'aquests usuaris del migdia han patit problemes relacionats amb l'alcohol, pateixen problemes mentals... L'objectiu del personal del Xiprer en aquests casos és posar nom als usuaris, tractar-los amb respecte i fer que se sentin acompanyats, ja que la majoria pateixen soledat... D'aquí que hi hagi voluntaris que tinguin com a únic i principal missió entaular conversa amb els usuaris i fer-ho “de tu a tu”, per tal que se sentin atesos i considerats. Donades les característiques de cada cas, es treballa de forma personalitzada i individualitzada, intentant, diuen, “humanitzar al màxim cada situació”. En molts casos, se'ls ajuda a tramitar les ajudes institucionals (pensions) a les que poden tenir dret...

I és el moment també, indica l'Ignacio, per fer que valorin alguns aspectes relacionats amb la higiene personal, el respecte als altres, l'educació... A la pregunta de què passaria si aquestes persones no disposessin d'un centre com el Xiprer, l'Integrador social assenyala des de la seva experiència que “segurament les trobaríem pel carrer demanant caritat i ajuda...”. L'Ignacio, que desenvolupa al Xiprer cada dia la seva feina, reconeix que “es tracta